

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t.č. X.
zastoupený advokátem Mgr. Daliborem Lípou
sídlem Jugoslávská 856/2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2025, č. j.: KRPA-379520-10/ČJ-2025-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2025, č. j.: KRPA-379520-10/ČJ-2025-000022-ZZC, jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem správního

vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná se nevypořádala se skutečným stavem věci. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nedostatečně odůvodněné. Žalovaná si neověřila, zda žalobci byla řádně sdělena skutečnost, že byl do Schengenského informačního systému II (dále jen „SIS II“) vložen zákaz vstupu a pobytu. Existují také pochybnosti, zda X. rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právem EU. Žalovaná se nepřezkoumatelným způsobem vypořádala se skutečností, že by měl být žalobce vyhoštěn na Ukrajinu, ve které probíhá válečný konflikt. Analýza MVČR, ze které vycházela, se týká realizace trestu vyhoštění a extradice, což jsou zcela odlišné právní instituty. Není ani jasné, zda bylo žalobci správně vyhoštění uloženo. Realizace správního vyhoštění není vzhledem k situaci na Ukrajině a mezinárodním závazkům možná. Žalobci byl zákaz vstupu a pobytu uložen v době, kdy se již na území EU nacházel, a X. nerealizovalo správní vyhoštění z EU, pouze jej odvezlo k hranicím s jiným státem. Žalobce porušil zákaz pobytu na území členských států EU pouze po dobu 7 dnů, k čemuž žalovaná nepřihlédla. Vybudoval si zázemí v ČR a do X. zde požíval dočasné ochrany.
3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí opakovaně konstatovala, že žalobce máří rozhodnutí o správním vyhoštění, což však ze správního spisu nevyplývá. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s hodnocením žalované, že je nebezpečnou osobou, která nehodlá dodržovat pravidla stanovená právem EU. Nezavdal žádnou příčinu, aby na něj bylo nahlíženo takovým způsobem.
4. Úvahy žalované týkající se přiměřenosti zajištění jsou nepřezkoumatelné. Zlehčila okolnosti svědčící v žalobcův prospěch a její závěr není dostatečně podložen. Žalovaná byla povinna zkoumat, zda by nebylo možné uložit mírnější donucovací opatření, její úvahy jsou nedostatečné, nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné. Opatření dle ust. § 123b z.p.c. nemusí být uložena kumulativně. Žalovaná žalobci mohla uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žalobce nerespektoval vyhlášené X. rozhodnutí, kterým mu byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU. Neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobcovo vyhoštění. Záznam v SIS II není administrativního charakteru, ale přímým důsledkem jeho trestné činnosti. Byl odsouzen k X. Jednalo se o úmyslnou trestnou činnost namířenou proti X. Žalovaná se také dostatečně věnovala možnostem užití mírnějších opatření. Dne 17. 12. 2025 bylo zajištění podle z.p.c. ukončeno a žalobce byl zajištěn v souladu se zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 4. 12. 2025 policejní hlídka provedla pobytovou kontrolu žalobce na pracovišti Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině, kam se dostavil, aby požádal o dlouhodobé vízum nad 90 dnů za účelem dočasné ochrany. Bylo

zjištěno, že žalobci byla dne X. udělena dočasná ochrana, která byla platná od X. Žalobce je evidován v SIS II. Záznam je platný od X.; žádajícím státem bylo X. a důvodem byla trestná činnost X.

8. V rámci podání vysvětlení dne 4. 12. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-379520-8/ČJ-2025-000022-ZZC, žalobce mimo jiné uvedl, že dne X. vstoupil na území X. a následně odjel do ČR, kde požíval dočasnou ochranu od X. V X. odjel do X., protože se dozvěděl o možnosti výdělků, ale byl podveden. Zadrželi ho a odsoudili k X. Dne X. O zamítnutí vstupu mu X. neřekli. Sdělili mu, aby šel domů, a odvezli ho k hranicím X. Ve stejný den se vrátil do ČR, aby si prodloužil dočasnou ochranu. Nemá stálé bydlení, adresu si nepamatuje. Na Ukrajině bydlel ve vesnici v Zakarpatské oblasti. Na Ukrajině žijí X. Nemá finanční prostředky na složení kauce. Neví, jestli by zvládl chodit se hlásit na policii, ale asi ano. Ve vlasti by mohl žít v X., případně v jiné zemi mimo schengenský prostor. Na Ukrajině je válka a nechce tam zemřít. V Zakarpatské oblasti byly nálety dronů a raket. Nemá informace o tom, jak to v oblasti vypadá, nesleduje noviny, byl X.
9. Žalovaná do správního spisu zařadila podklad nazvaný „Možnost realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině“ ze dne 3. 6. 2025 vypracovaný Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky, Ministerstvem spravedlnosti, Mezinárodním odborem trestním, a Nejvyšším státním zastupitelstvím, Mezinárodním odborem.
10. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí ze dne 4. 12. 2025. Uvedla, že žalobce se na území schengenského prostoru nachází neoprávněně, protože je evidován v informačním systému SIS II. Žalobci byl vydán zákaz vstupu na území členských států, ale přesto podnikl cestu X. Záznam v SIS II není administrativního charakteru (např. pouhé překročení doby pobytu), ale je přímým důsledkem žalobcovy trestné činnosti. Lze předpokládat, že žalobce bude i nadále porušovat právní předpisy. Ozbrojený konflikt na Ukrajině je teritoriálně lokalizovaný a netýká se bezprostředně celého území. Samotná přítomnost osoby na území Ukrajiny nevede automaticky k porušení principu non-refoulement. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která dlouhodobě patří k nejbezpečnějším regionům Ukrajiny s nízkou intenzitou vojenských incidentů. Branná povinnost je legitimním právem suverénního státu a samostatně nepředstavuje důvod pronásledování ve smyslu azylového práva. Žalobce má na Ukrajině zázemí, ale sdělil, že nemá aktuální informace, což svědčí o jeho neznalosti tamních poměrů, ale nikoli o oprávněných obavách z pronásledování nebo jiného nebezpečí. Podle aktuální analýzy, která je součástí správního spisu, již neplatí plošné pozastavení nedobrovolných návratů na Ukrajinu.
11. Žalobce dne 10. 12. 2025 podal žádost o mezinárodní ochranu. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, vydalo rozhodnutí ze dne 12. 12. 2025, č. j.: OAM-1420/BA-BA01-BA03-Z-2025, o zajištění žalobce ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doba trvání zajištění byla stanovena do 29. 3. 2026.
12. Žalovaná vydala příkaz k ukončení zajištění ze dne 17. 12. 2025, č. j.: KRPA-379520-23/ČJ-2025-000022-ZZC, s ohledem na rozhodnutí o zajištění podle zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002

Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
15. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) z.p.c. *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění nebo trestu vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
16. Podle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
17. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Jak konstantně ve své judikatuře uvádí Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“): *„Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j.: 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j.: 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j.: 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k žalobcovu zajištění. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se žalobcovou konkrétní situací podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
18. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná neověřila, zda mu byla řádně sdělena skutečnost, že byl zákaz vstupu a pobytu vložen do SIS II.
19. Z výpisu ze SIS II vyplývá, že žalobci byl uložen zákaz vstupu a pobytu na území členských států. Rozhodnutí bylo zřejmě vydáno, když žalobce X., nic nenasvědčuje tomu,

že při doručení rozhodnutí nastaly nějaké komplikace. Podle žalobcova tvrzení mu bylo řečeno, že má jet domů. V té době již dočasná ochrana v ČR skončila a žalobce neměl v ČR žádné zázemí, proto jediným místem, kam se mohl vrátit, byla Ukrajina. Určité povědomí o nutnosti vycestovat, tudíž sám žalobce uznává. Ostatně, k přihlížení k záznamu v SIS II ani není nutné, aby o něm měl žalobce povědomost.

20. Soud zdůrazňuje, že projednává věc týkající se žalobcova zajištění, nikoli správního vyhoštění. Nemá k dispozici X. rozhodnutí a ani není příslušný k jeho přezkumu, nicméně je povinen se věnovat otázce, zda je žalobcovo vyhoštění možné.
21. Žalovaná do správního spisu zařadila dokument nazvaný „Možnost realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině“ ze dne 3. 6. 2025, vypracovaný ve spolupráci Ministerstva vnitra, Ministerstva spravedlnosti a Nejvyššího státního zastupitelství. Ve vztahu k Zakarpatské oblasti, ze které žalobce pochází, se v podkladu uvádí: *„Civilní infrastruktura (např. zdravotnická, sociální, rozvodné sítě, zdroje pitné vody) nebyla mimo tři incidentů narušena. Úroveň zásobování a služeb, vč. přístupu k zdravotní péči, elektřině apod., byla stabilní. Oblast vykazuje nejnížší omezení přístupu k humanitární pomoci, vč. přístupu osob v nouzi k základním službám a pomoci.“* V další kapitole se konstatuje: *„Menší počet útoků a nižší časová frekvence (nižší jednotky až nižší desítky útoků od počátku ruské invaze) je zdokumentována v šesti západoukrajinských oblastech – Lvovské, Ivanofrankivské, Ternopilské, Volynské, Rovenské, Černovické, Zakarpatské. Podle zdrojů všechny výše uvedené oblasti čelily od 24. února 2022 nižším jednotkám ruských leteckých/dronových útoků, např. Zakarpatská 4 nebo Černovická 6.“* Dále je vhodné upozornit na následující pasáž: *„Od počátku ruské invaze zaregistrovaly úřady EU úhrnně 34,3 mil. vstupů ukrajinských občanů do EU a 31,3 mil. odjezdů ukrajinských občanů z EU. V období leden – březen 2025 přeshraniční pohyb postupně rostl a v porovnání se stejným obdobím roku 2024 bylo zaznamenáno přibližně o 300 tis. příjezdů/odjezdů více. Nicméně trend v daném období podle UNHCR téměř zrcadlil situaci v témže období v předchozím roce. V roce 2024 se podle monitoringu EU počet příjezdů/odjezdů za týden pohyboval stabilně mezi 250 (např. květnové týdny) až 340 tis. (zejména během letních měsíců). Podle statistik počet ukrajinských uprchlíků ve světě přesahuje 6,9 mil. osob (různé druhy ochrany), okolo 3,6 mil. osob bylo od počátku konfliktu vnitřně vysídleno a přes 4,2 mil. osob se do místa svého původního pobytu navrátilo.“*
22. Podklad se věnuje extradici, trestu vyhoštění i správnímu vyhoštění a nabízí poměrně obsáhlé teoretické výklady. O pečlivosti a šíři posuzování problematiky svědčí i množství zdrojů. Soud nepopírá, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt, je však zřejmé, že je potřeba na otázku správního vyhoštění nahlížet komplexněji. Ukrajinskí občané mohou být chráněni pomocí dočasné ochrany či víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území, na druhou stranu má stát legitimní zájem na tom, aby na jeho území pobývaly bezúhonné osoby, což odůvodňuje nutnost zkoumat bezpečnostní situaci a dostupnost služeb v konkrétních oblastech na Ukrajině. Je obecně známo, že pozemní boje probíhají na východě Ukrajiny a bojová linie se dlouhodobě nachází ve stejných oblastech. Rozloha Ukrajiny je přitom značná. Žalobcovo poslední bydliště na vesnici se nachází více než 1 000 km od Chersonu, kde prochází bojová linie. Kyjev, u kterého probíhaly boje začátkem roku 2022, se nachází více než 750 km od žalobcovy rodné obce. V Zakarpatské oblasti se za tři a čtvrt roku odehrály nižší jednotky bezpečnostních incidentů (konflikt začal dne 24. 2. 2022 a zpráva byla vypracována ke dni 3. 6. 2025) a služby jsou tam dostupné. Podle soudu má rovněž vysokou vypovídající hodnotu počet osob, které překročily hranici

Ukrajiny a členských zemí EU. Podle zprávy od počátku ruské invaze zaregistrovaly úřady EU úhrnně 34,3 mil. vstupů ukrajinských občanů do EU a 31,3 mil. odjezdů ukrajinských občanů z EU. Vzhledem k celkovému počtu ukrajinských uprchlíků ve světě se občané Ukrajiny zjevně do své vlasti vracejí na kratší či delší pobyty; ostatně (byť se jedná o okolnost týkající se subjektivních obav) v zemi původu žijí X., stejně tak žalobce nehovořil o žádném bezpečnostním incidentu, jemuž by X. ve vlasti čelila, své obavy pak směřoval především ke službě v ukrajinské armádě („*Jakmile překročím hranice na Ukrajině, tak půjdu do války a X.*“, dále na otázku, zda je ve vlasti ohrožen na životě: „*Nyní ano, na Ukrajině je válka a brozí, že půjdu bojovat*“), v případě povolání do armády by však byl již vojákem, nikoliv civilistou, a rizika spojená s účastí v boji nejsou porušením zásady nenavrácení. Během podání vysvětlení taktéž opakoval, že neví, co se děje, protože nebyl na Ukrajině čtyři roky.

23. Dosud bylo alespoň ve správním soudnictví považováno za notorietu, že na celé území Ukrajiny není možné vycestování. Nyní si ale správní orgán opatřil velmi podrobný, adresný a na mnoha relevantních zdrojích založený podklad vyhotovený ve spolupráci tří orgánů (Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, Mezinárodní odbor trestní Ministerstva spravedlnosti a Mezinárodní odbor Nejvyššího státního zastupitelství), z něhož vyplývá, že vycestování do některých oblastí především na západě Ukrajiny aktuálně nepředstavuje reálné nebezpečí vážné újmy a výkon vyhoštění do daných oblastí nebude v rozporu se zásadou non-refoulement. Žalobce přitom pochází ze Zakarpatské oblasti, která patří k regionům nejméně zasaženým válkou vůbec.
24. Ostatně, pokud žalobce necítil dostatečné posouzení poměrů v zemi původu ze strany žalované rozhodující v časové tísní, měl možnost vyvolat řízení o udělení mezinárodní ochrany, jehož samotným jádrem by bylo posouzení bezpečnostní a lidskoprávní situace v jeho vlasti. Žalobce měl tudíž k dispozici další řízení, jež by se zásadou non-refoulement zabývalo. O dané možnosti byl žalovanou poučen v den svého zajištění (informace ze dne 4. 12. 2025, č. j.: KRPA-379520-14/ČJ-2025-000022-ZZC) a následně jí využil, pročež skončilo jeho zajištění na základě napadeného rozhodnutí a žalobce byl zajištěn dle zákona o azylu.
25. Soud znovu zdůrazňuje, že v projednávané věci nepřezkoumává X. rozhodnutí o vyhoštění. Mezi členskými státy EU platí v cizinecké oblasti zásada vzájemné důvěry (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j.: 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS). Soud dospěl k závěru, že v žalobcově případě je vyhoštění možné, a proto není důvod k zpochybnění X. rozhodnutí o zákazu vstupu a pobytu na území členských států EU.
26. V projednávané věci není relevantní, že žalobce porušil zákaz vstupu a pobytu na území členských států po dobu 7 dnů. Žalobce byl zajištěn v souladu s ust. § 124 odst. 1 písm. e) z.p.c., které neobsahuje žádné časové omezení. Žalobce na území ČR pobýval nelegálně a je evidován v SIS II, proto byly splněny podmínky pro jeho zajištění.
27. Žalobce podle svých slov nemá v ČR žádné zázemí. Odcestoval v X. Nemá stálé bydlení, nezná adresu svého pobytu, v ČR nevlastní žádný majetek, žádný rodinný příslušník nežije v ČR ani v jiném členském státu EU, nemá zdravotní pojištění a žádné kulturní ani společenské vazby.
28. Žalobce opakovaně porušoval právní předpisy členských států EU. X. byl odsouzen k X., což přiznal při podání vysvětlení. Jeho jednání nelze zlehčovat. Soud nemá k dispozici rozsudek X. trestního soudu, žalobce však byl odsouzen k X. orgány považovaly jeho čin za

natolik závažný, že rozhodly o vyhoštění. Žalobce dále v rozporu s vydaným rozhodnutím o zákazu vstupu a pobytu cestoval X. do ČR a zjevně neměl v úmyslu schengenský prostor opustit. Žalovaná jeho dosavadní přístup k právním předpisům posoudila adekvátně.

29. Žalobce dále namítal, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené a žalovaná měla uložit mírnější donucovací opatření.
30. NSS se zvláštními opatřeními podle ust. § 123b z.p.c. opakovaně zabýval (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j.: 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011-51, ze dne 22. 8. 2022, č. j.: 5 Azs 390/2020-35, usnesení ze dne 1. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 24/2025-54). V rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j.: 7 Azs 144/2019-19, NSS uvedl: „*Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření obrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j.: 3 As 104/2013-30).*“
31. Žalovaná k ust. § 123b odst. 1 písm. a) z.p.c. uvedla, že žalobce nesdělil adresu pobytu v ČR, nedisponuje nájemní smlouvou, nemá označenou poštovní schránku ani zvonek a jeho případné kontaktování by bylo velmi obtížné a kontrola by byla jen těžko proveditelná. Žalobce nemá hlášený pobyt na území ČR, bydlí dočasně u kamaráda, jehož adresu nezná. Má v plánu si najít jiné bydlení, ale ještě neví kde. Žalovaná dále k ust. § 123b odst. 1 písm. b) z.p.c. konstatovala, že žalobce nenabídl finanční záruku, v ČR se nenachází žádná osoba, která by ji nabídnout mohla, a žalobce aktuálně disponuje pouze částkou 2 000 Kč. Ve vztahu k ust. § 123b odst. 1 písm. c) z.p.c. žalovaná upozornila, že neexistuje žádná záruka, že by žalobce dodržoval povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené. Žalobce nedodržoval zákony X. a ČR. Žalovaná označila za nevěrohodné žalobcovo tvrzení, že by asi byl ochoten hlásit se na policii. Vzhledem k žalobcově předchozí mobilitě v rámci EU (Ukrajina – X. – ČR) a snaze vyhnout se důsledkům záznamu v SIS II podle žalované existuje důvodná obava, že by se žalobce skrýval a mařil X. rozhodnutí. K ust. § 123b odst. 1 písm. d) z.p.c. žalovaná připomněla, že žalobce nezná adresu svého pobytu, nedisponuje nájemní smlouvou a nemá označenou poštovní schránku ani zvonek.
32. Žalovaná se tedy věnovala všem zvláštním opatřením uvedeným v ust. § 123b odst. 1 z.p.c. a upozornila na všechny okolnosti případu. Soud se s jejími závěry ztotožňuje a pro upřesnění dodává, že žalobce výslovně uvedl: „*Nevím, jestli bych zvládl chodit se hlásit na policii, asi ano, asi bych mohl.*“ Z jeho tvrzení skutečně vyplývá váhání a nejistota a závěr o jeho nepřesvědčivosti je oprávněný. Zároveň je nutné přihlédnout i ke kontextu případu, zejména žalobcově nekontaktnosti a porušování právních předpisů. Soud proto uzavírá, že žalovaná nemohla uložit žádné zvláštní opatření a postupovala v souladu se z.p.c., když žalobce zajistila.
33. Žalovaná přiměřenost rozhodnutí zvažila na s. 9 napadeného rozhodnutí. Stanovila dobu zajištění na 30 dnů a uvedla, že zajištění letenky nebo vyjednání průvozu přes jiné členské státy EU, zajištění policejní eskorty a komunikace s žalobcovým domovským státem zpravidla vyžadují přibližně 30 kalendářních dnů. Své rozhodnutí shledala přiměřeným, protože nebyly splněny podmínky pro uložení mírnějšího opatření. Zopakovala, že neexistuje trvalá překážka návratu do země původu, případně se nabízí možnost vycestování

do jiného státu. Odkázala na své hodnocení žalobcových rodinných a soukromých poměrů a přihlédla k žalobcovu zdravotnímu stavu. Žalobcova námitka stran přiměřenosti napadeného rozhodnutí byla velice obecná a nevyplývá z ní, jakou skutečnost měla žalovaná přehlédnout. Soud považuje hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné.

34. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. ledna 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce